

TEMA DEL DIA

FLAIXOS DE LA FIRA

MIREIA ARSO

El cabaret de Le Croupier

► **LE CROUPIER: «Esperança Dinamita».** Els gironins es van poder treure ahir l'espina de l'estrena frustrada per la pluja de divendres. Al voltant de la figura d'una explosiva vedet, la companyia va oferir temes dels espectacles de revista del Paral·lel dels anys 20, amb un inesperat regust de modernitat. Mont Plans va col·laborar en una solvent recta final. -P.C.V.

► **BORJA PENALBA I FRANCESC ANYÓ: un secret deliciós.** Era l'hora de la sobretaula quan a la Taverna Damm es començava a celebrar un concert d'homenatge a l'etern Estellés. Amb una posada en escena íntima, gairebé a la penombra, i davant força públic, el guitarrista Borja Penalba (habitual de Feliu Ventura) i el poeta Francesc Anyó van servir, entre cafès, un espectacle deliciós, i el van convertir en un dels secrets més agradables de la Mediterrània. Una actuació senzilla i encantadora, amb picada d'ullet a Lou Reed. Grans. -D. V.

► **EDUARD INIESTA: llampec captivador.** Era un *showcase*, és a dir, trenta minuts de concert a l'espai exterior de la Llotja, només per a professionals acreditats. Així, el directe d'Eduard Iniesta va ser ràpid però captivador, i va mostrar la seva capacitat elegant en diversos instruments de corda i músiques del món (del Mediterrani a l'Índia). Llàstima del rebombori d'una part dels assistents. -D. V.

► **BIG BAND BASKET BEAT BARCELONA: «Tocant les pilotes».** L'actuació, al Sielu, és una de les que ahir van aixecar més expectació. És un espectacle voluntariós, pensat com a forma de cohesió social i gravita al voltant de la cultura nord-americana del bàsquet i el hip-hop. Fins i tot van cantar una cançó de Metallica a dues veus. -M.S.

► **EL PONT D'ARCALÍS: «La Seca, la Meca i les valls d'Andorra».** La formació va presentar el seu novè disc en un teatre Conservatori ple. Van començar reivindicatius, demanant al públic que entonessin junts un *Fot-li foc al tribunal!* Van seguir amb les seves noves cançons, creades conjuntament amb l'escriptor Albert Villaró a partir de tradicions andorranes. -M.S.

Els perills de marxar massa d'hora

LA NIT DE DIVENDRES

PEP CORRAL VILELLA | MANRESA

Els ritmes festius van arribar com una exhalació, divendres, a la nit de la Mediterrània a la Stroika, amb el triple concert de la jornada, que va esgotar les entrades.

Els primers d'obrir foc van ser els bagencs Kòdul, amb un concert bicromàtic, entre el roig de la temàti-

ca de les seves cançons i el verd identificatiu de les consignes antihipotecàries que van llançar en més d'una ocasió al llarg de la nit.

El grup Txarango va prendre el relleu als sallentins desplegant un concert tenyit de festa i reivindicació, seguint la línia que els ha convertit en una de les bandes amb més seguidors a casa nostra. Cremant els seus *hits* més coneguts des del primer minut, el grup va oferir una actuació sense descans que va fer vibrar un públic que -com es veuria més endavant- havia assistit majoritàriament a veure'ls a ells, deixant la resta del cartell en segon terme.

Abans de baixar de les taules manresanes, però, Txarango va tenir

temps de repassar temes dels tres treballs que formen la seva discografia. Així, al llarg de la vetllada -dedicada, com el conjunt de la fira, a la memòria del desaparegut Peret- no van faltar temes com *Governant*, *Volveremos* o *Quan tot s'enlaira*, una de les més corejades.

Tot i la descàrrega d'energia dels catalans, el punt àlgid de la nit pel que fa a originalitat i personalitat no arribaria fins a la recta final, quan el duet britànic Addictive TV va oferir la seva combinació de videoart, música electrònica i sons tradicionals.

Amb una proposta diametralment oposada a les dues bandes anteriors, el duet va haver d'actuar davant d'una parròquia que nave-

gava entre aquells que havien resistit a l'èxode *post-Txarango* i el públic que començava a arribar de cara a la sessió habitual de la discoteca. Un ambient poc propici per a uns temes en els quals els sons de cants i sons tradicionals de diverses cultures, principalment mediterrànies, es van mesclar amb els *loops* i *samplers* propis de la música de ball.

Tot plegat sota la mirada dels vídeos que van acompanyar els homes de negre al llarg de l'actuació, i que van mostrar des dels diversos intèrprets que contribuïen al caràcter polifònic de la proposta fins a alguns dels escassos tocs de complicitat amb el públic que va poder oferir l'actuació.

Els components del grup Txarango en un moment de la seva actuació de divendres

El duet britànic Addictive TV, a l'escenari de la Stroika

Les arts de carrer

LES CARES DE LA FIRA

PEPA MAÑÉ | MANRESA

Les arts al carrer. El carrer per a les arts. Les jornades professionals de la Fira Mediterrània de Manresa, que s'han celebrat a la Llotja instal·lada al Museu de la Tècnica, han convidat responsables de cinc festivals perquè expliquessin el potencial social de les programacions culturals de carrer. Javier Martínez, director artístic del Festival de Teatro y Artes de Calle de Valladolid, recordava com les arts de carrer han estat menystingudes, quan són «escriptures en espais públics que suggereixen a l'espectador, que li poden fer pensar coses que mai s'hauria imaginat. Creen atmosferes de complicitat entranyables». Jaume Antich, codirector del Festival al Carrer de Viladecans, que enguany ha complert les 25 edicions, remarkava que, en una ciutat d'arribada de gent, la festa «aconsegueix que durant una estona tinguem tots alguna cosa en comú. El festival és una eina de democratització de l'artista».

«Les marionetes s'havien oblidat; cal lluitar molt»

■ «És una lluita constant. L'escena política a l'Àfrica és dura; i els artistes africans arriben a la seva vida per ser part del nostre festival». Relatava, molt emocionat, Boniface Kagambega, un dels responsables del festival *Rendez vous chez nous*, que organitza l'associació ACMUR (Arts Clowns, Marionnettes et Musique dans Nos Rues) en poblacions de la regió de Ouagadougou, capital de Burkina Faso. L'associació aplega 300 artistes d'una desena de companyies i «lluita per la descentralització de l'art i la cultura».

Kagambega assenyala que les institucions colonitzadores franceses «van posar límits a l'art i van tancar-lo a les sales». Va ser l'any 2002 quan, com a col·lectiu, els artistes «ens vam adonar que sempre actuàvem davant del mateix públic: les elits. Era una paradoxa perquè els artistes tenim uns orígens familiars modestos. Per això vam decidir fer

BURKINA FASO
Boniface Kagambega
Festival Rendez vous chez nous

un festival a fora, gratuït i obert a tots els públics». Al festival hi conviden molts artistes europeus, que s'autofinancen viatge i estada, perquè «no tenim escoles d'arts escèniques, i així aprofitem que vénen perquè facin tallers de formació».

«La cultura d'Àfrica és rica»
«El que volem, però, és mostrar la cultura del continent africà, que és rica però té dificultats. Les marionetes s'havien gairebé oblidat! Volem unir-nos i obrir-nos a la part central i occidental d'Àfrica: Costa d'Ivori, Mali, Benín, Níger...».